

Hrubě jej odstrčila, vzala kuchyňský nůž a křičela: „Dacane, já tě zabiju, abych tě neměla na očích!“ Při tom jej zranila na pravém uchu a to jej rozčílilo, že vzal kladivo a praštil ji. Nechtěl ji zabít, pouze potrestat.

Svědce Valoušková, suchá, nehezka, ale zřejmě energická žena, připouštěla, že ji nechtěl zabít, neboť na její volání: „Láďo, co to děláš...“, přestal ji bít a dával jí studené obklady.

Bylo zjištěno, že Valoušková byla již dvakrát trestána a nemá nejlepší minulost. Velice důležitou byla výpověď svědkyně Hedviky Šimkové, které soud věřil. Udala, že hádky vyvolávala Valoušková, která byla divoká a hned nakvašená, kdežto Bohutínský činil dojem člověka klidného a hodného. Divila se mu často, proč s Valouškovou žije a proč se nevrátí ke své ženě. Při jedné takové hádce zaslechla, jak Valoušková na něho křičela: „Pojď, ty dacane, mně už jest to jedno, pojď na nůž, buď ty mě zabiješ, nebo já tebe!“

Soud po uvážení všech okolností vynesl rozsudek, jímž uznal obžalovaného vinným dle obžaloby a odsoudil jej na deset týdnů do žaláře. O podmíněnosti trestu bude rozhodnuto později. V každém případě má však trest vazbou odpykaný.

Záhadná smrt dítěte.

(Krajský soud v Olomouci.)

V obchůzkové službě dne 17. listopadu 1925 v obci Stínávě dozvěděl se čet. strážmistr Frant. Dostál, že téhož dne o 5. hod. zemřelo novorozené dítě ženského pohlaví manželů Cetkovských za velmi podezřelých okolností následkem opáření. Strážmistr Dostál v přítomnosti starosty obce Flor. Melky zavedl ihned patřičné šetření, při kterém manželka Cetkovského udala, že dítě koupala 8. listopadu porodní asistentka Johannesová ze Ptení. Ta uchystala prý koupací vaničku, do které vylila asi 4 litry horké vody a do této spící dítě uložila. Dítě prý hrozně vykřiklo, načež Johannesová přilila studené vody a nakonec dítě sama zaobalila, takže si Cetkovská ani nevšimla, že dítě je opáření. Dítě však ustavičně plakalo a druhý den zrána Cetkovská upozorovala, že dítě má na tělíčku vodou podlité puchýře. Když se stav dítěte zlepšil, povolali dra Skorkovského ze Ptení, který zjistil, že dítě jest opáření a nachází se v beznadějném stavu. Téměř celý povrch dítěte byl zbaven pokožky, jež pouze na některých místech v zádech visela.

V důsledku udání manželů Cetkovských octla se Johannesová před krajským soudem, aby se ze své neopatrnosti zodpovídala. Johannesová houževnatě tvrdila, že voda nebyla tak horká, aby se jí mohlo dítě opáření, a před soudem resolutně prohlásila: „Trvám na tom, že jsem to neučinila, nýbrž udělal to někdo jiný. Mohu to s čistým svědomím potvrdit, neboť koupu děti vždy ve vodě spíše studené, než teplé.“

Vyslechnuto bylo několik svědků, kteří však nemohli smrtelné opáření dítěte náležitě objasnit. Obhájce obžalované uvedl, že ve Stínávě jest veřejné mínění, že snad manželé

Josef a Anna Cetkovských sami dítě opářili, poněvadž přáli si mítí hoch a narodila se jim holčička, která tak tragicky skonala. A jako hlavní svědkyni navrhuje jistou Vymazalovou, která může dosvědčiti, že těsně před smrtí dítěte slyšela v domě Cetkovských velký křik. Soud pak usnesl se za souhlasu veřejného žalobce přelíčení odročití za účelem vyslechnutí navržených svědků. Rovněž pověst a pravdomluvnost manželů Cetkovských bude četnictvem vyšetřena.

Hrozná smrt dítěte vyvolala v obci Stínávě pochopitelný rozruch a tamní občané očekávají se zájmem výsledek této, pro manžele zemřelého dítěte velmi choullostivé historie.

Je slovo „jezovita“ urážkou?

(Okresní soud v Brně.)

„On, mi řekl, že jsem jezovita a já tu urážku, pane rado, rozhodně nesnesu. Já se poctivě živím a aby si o mně někdo něco myslel, to ne!“

„Ale, pane svědku, to přece není nadávka! Kdyby vám byl tuhle pan žalovaný řekl, že jste — promiňte mi to — pokrytec, ano, to by bylo něco jiného!“

„Ale on tím jezovitou nic jiného nemyslel.“

„To se neví,“ pokrčil pan rada rameny. „Nejlépe byste udělal, kdybyste žalobu odvolal. Naděláte si útrat...“

„Ať. Ale to si líbiti nenechám. Já jsem četl knihy a vím, co byli ti jezoviti, co uměli a co nadělali zlořádů. Ne, já to tak nenechám, i kdybych to měl táhnout až nahoru.“

„Není s vámi řeč, pane! Co tomu říkáte, žalovaný? Řekl jste mu, že je jezovita?“

„Inu, řekl.“

„A co jste tím myslel?“

„Že je tak chytrý,“ vážně poznamenal tázaný.

Žalobcem tohle škublo: „Ne. To jste si nemyslel! Vy jste myslel něco jiného!“

„A nemyslel. Jenom to, co jsem řekl.“

„Pánové, takhle nebudeme hotovi,“ poznamenává soudce.

„Ať mi to tedy dokáže tuhle pan žalující, že jsem o něm myslel něco zlého! Já o tom nevím a on mne snad nebude nutit k tomu, abych si o něm myslel, že je pokrytec...“ kousavě a při tom tak klidně řekl žalovaný. Žalobce přešlapoval s nohy na nohu. Byl v koncích. Setřel s čela pot a uslyšev osvobozující rozsudek, vzdychl. Útraty nebyly velké, neboť nikdo z nich neměl advokáta.

Potíže s margarínem.

(Okresní soud v Hradci Králové.)

Hradecký obchodník A. B. objednal si do svého obchodu z Francie 10 metr. centů margarínu značky „Pâtisserie de Tip-Jean Pavitín“. Dříve, než tak učinil, vyžádal si povolení dovozu od našeho ministerstva obchodu a prostřednictvím obchodní komory československé v Paříži doručil francouzské firmě naše předpisy, týkající se výroby margarínu, se